

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2Tos/67/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5620010406
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kurák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5620010406.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Kuráka a sudcov JUDr. Marcely Malatkej a JUDr. Štefana Tomáša, na neverejnom zasadnutí konanom 29. októbra 2025 prejednal sťažnosť prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3Nt/27/2020 zo dňa 12.5.2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením samosudca Okresného súdu Liptovský Mikuláš podľa § 446 ods. 1 Tr. por. a § 74 ods. 2 Tr. zák. (v znení účinnom od 6.8.2024) zamietol návrh prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš na zmenu spôsobu výkonu ochranného psychiatrického liečenia z ambulantnej na ústavnú formu, ktoré bolo A. B. uložené uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 2Nt/8/2017 zo dňa 4.9.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp.zn. 3Tos/124/2019 zo dňa 19.12.2019.

Citované uznesenie okresného súdu nenadobudlo právoplatnosť, pretože proti nemu podal prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí dňa 12.5.2025 sťažnosť. Obhajca vyslovil, že sa vzdávajú práva podať sťažnosť proti uzneseniu súdu.

Podanú sťažnosť okresný prokurátor odôvodnil písomným podaním zo dňa 26.6.2025, okresnému súdu doručeným dňa 1.7.2025.

V rámci sťažnosti prokurátor uviedol, že sa nestotožňuje so záverom súdu o tom, že ochranná liečba plní čiastočne svoj účel. Ak súd pripisuje okolnosť, že nedošlo k dekompenzácii paranoidnej poruchy osobnosti do psychotického stavu ako výsledku ochranného liečenia, prokuratúra tvrdí, že tento stav je spôsobený náhodilými okolnosťami a nemá nič spoločné s úspešnosťou liečby. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že liečba prebieha výslovne len formálnym spôsobom a že medicínska veda nevyčerpala všetky svoje možnosti. A. B. odmieta užívať antipsychotiká určené na liečenie paranoidnej poruchy osobnosti a to z dôvodu, že jej spôsobujú zdravotné problémy. Na strane druhej jej nerobí problémy užívať antidepresíva. A. B. teda svojvoľne v rozpore s názormi odborníkov rozhodla o tom, aké lieky užívať bude a aké nie. Takýto stav je neakceptovateľný a vytvára veľmi nebezpečný precedens.

Čo sa týka samotného správania sa A. B. od podania návrhu v septembri 2020, konštatuje, že skutočnosť, že sa v období takmer 5 rokov trvajúceho konania nedopustila žiadneho protispoločenského konania, nie je ani tak zásluhou akceptovateľných výsledkov priebehu ochranného liečenia, ako skôr korekcií správania zo strany samotnej A. B.. Menovaná má vedomosť o prebiehajúcim konaní a o tom, že prípadné protispoločenské konanie, ktorého by sa eventuálne dopustila v jeho priebehu, by bolo súdom vnímané a hodnotené negatívne a to v jej neprospech, o tom svedčí aj podstatná argumentácia súdu. V prípade existencie takéhoto konania by súdu absentoval jeden z hlavných argumentov o tom, že nedošlo k dekompenzácii paranoidnej poruchy osobnosti do psychotického

stavu. Podnetom pre podanie návrhu bolo 13 prípadov, ktorých sa mala dopustiť menovaná v krátkom časovom úseku pred podaním návrhu a ktoré sa mali odohrať len v priebehu cca 4 mesiacov. Prudkú zmenu v správaní sa menovanej preto nie je možné pripisovať výsledkom ochranného liečenia, ale korigovaniu jej správania zo strachu pred možnými negatívnymi následkami. Obidve znalkyne pripustili, že daná paranoidná porucha osobnosti môže vyústiť do psychotického stavu (úplne prvá znalkyňa aj konštatovala paranoidnú psychózu). Ochranné liečenie prebieha len formálnym spôsobom, kedy A. B. neplní jeho najpodstatnejšiu časť, teda aby užívala antipsychotiká. V záujme ochrany spoločnosti táto musí mať k dispozícii prostriedky, kedy pacient, ktorý nespôsobuje, bude podrobený liečbe prostriedkami štátneho donútenia a takýmto prostriedkom sa javí uloženie ochranného liečenia ústavnou formou. Štátne orgány nemôžu pasívne prizerať, ak pacient si svojvoľne a subjektívne určuje, ako má prebiehať samotná liečba. Z pohľadu prokuratúry ambulantná liečba nepriniesla žiadne výsledky, pretože z vecného hľadiska vlastne neprebíha a korekcie v správaní sú vlastne výsledkom iných faktorov (vnútorná motivácia A. B.) skôr dočasných, ktoré v prípade skončenia konania na súde odznejú. Prokuratúra podávala predmetný návrh z toho dôvodu, že podľa jej názoru ochranné liečenie ambulantnou formou neplnilo svoj účel. Vykonané dokazovanie preukázalo, že liečba prebieha výslovne len formálne a preto je namieste v záujme úspešnosti liečby (doterajšia úspešnosť je veľmi otázná, ak nie nulová) hľadať iné riešenia. Takýmto sa javí len nariadenie zmeny formy liečenia na ústavnú. Vzhľadom na uvedené preto navrhuje, aby druhostupňový súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

K sťažnosti prokurátora sa vyjadril obhajca A. B., a to podaním zo dňa 6.8.2025, v ktorom uviedol, že sa nestotožňuje so závermi prokuratúry, tieto považuje za nelogické. Ak psychotický stav je chorobou, ktorú je nutné liečiť, pretože chorobou postihnutý človek nedokáže ovládať svoje konanie do takej miery, že je nebezpečný pre spoločnosť, nemôže zároveň platiť, že A. B. dokáže svoje konanie ovládať. V konaní sa preukázali tieto fakty: A. B. netrpí chorobou, pre ktorú by bolo potrebné nariadiť akékoľvek liečenie (vyjadrenie znalkyň a znalecký posudok), nielo ústavné, 5 rokov nie je známe žiadne jej protiprávne konanie, žiadne nakoniec ani v minulosti nebolo preukázané, práve naopak, viaceré tvrdenia A. B. voči údajnému poškodenému sa ukázali ako pravdivé. Takisto vyslovil, že nie je mu zrejmé, prečo podľa prokuratúry ambulantná liečba nepriniesla žiadne výsledky, keď dve znalkyne a ošetrojúci lekár nekonštatujú prítomnosť dekompenzácie poruchy do psychotického stavu, je na mieste otázka, prečo nebola ukončená aj ambulantná liečba. Dĺžka konania a skutočnosť, že údajný poškodený je policajt, vedie k nevyhnutnému záveru o potrebe skončiť 5 rokov trvajúce konanie. Vzhľadom na uvedené požiadal druhostupňový súd, aby uznesenie potvrdil ako vecne správne.

Krajský súd ako súd nadriadený na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. správnosť napadnutého uznesenia ako i konanie, ktoré mu predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť jeho nesprávnosť. Pri plnení prieskumnej povinnosti prihliadal aj na chyby, ktoré sťažnosťou neboli vytýkané, ale mohli by spôsobiť nesprávnosť napadnutého uznesenia. Následne zistil, že sťažnosť bola podaná v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná, avšak nie je dôvodná.

Podľa § 446 ods. 1 Tr. zák., o zmene spôsobu výkonu ochranného liečenia alebo zmene druhu ochranného liečenia rozhoduje na návrh alebo aj bez návrhu predseda senátu súdu, v ktorého obvode je zdravotnícke zariadenie, v ktorom sa ochranné liečenie vykonáva. Ak súd rozhoduje na návrh prokurátora, zdravotníckeho zariadenia, probačného a mediačného úradníka alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody alebo nemocnice pre obvinených a odsúdených, rozhodne do desiatich pracovných dní od doručenia návrhu súdu. Ak súd potrebuje pre rozhodnutie znalecký posudok, rozhodne do desiatich pracovných dní od doručenia znaleckého posudku.

Podľa ust. § 74 ods. 2 vety prvej Tr. zák. súd zmení formu ochranného liečenia, ak uložená forma neplní svoj účel a možno dôvodne očakávať dosiahnutie účelu inou formou.

Ako krajský súd zistil, Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením sp. zn. 2Nt/8/2017 zo dňa 4.9.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3Tos/124/2019 zo dňa 19.12.2019 uložil A. B. ambulantné ochranné psychiatrické liečenie.

Podaním doručeným okresnému súdu dňa 4.9.2020 prokurátor navrhol u A. B. zmenu ambulantnej liečby na liečbu ústavnú z dôvodu, že ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou neplní svoj účel.

Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 11.12.2023 súd zmenil spôsob výkonu ochranného psychiatrického liečenia u A. B. z ambulantnej formy na ústavnú. Predmetné uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, nakoľko proti nemu podala A. B. sťažnosť. Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2Tos/52/2024 zo dňa 15.5.2024 súd zrušil sťažnosťou napadnuté uznesenie a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Po preskúmaní veci krajský súd v sťažnostnom konaní nezistil pochybenie v procesnom postupe okresného súdu ani v jeho zisteniach a ním zodpovedajúcim právnom závere, ktorý premietol do výrokovej časti napadnutého uznesenia. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa podrobne popísal skutkový stav, ktorý bol podkladom pre výrokovú časť napadnutého uznesenia. Skutkové závery súdu prvého stupňa v napadnutom uznesení vychádzajú z dôkazov, ktoré sú obsahom spisového materiálu. Vzhľadom na uvedené sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím okresného súdu a s jeho dôvodmi, na ktoré odkazuje.

Krajský súd potom na základe prezentovaného prisvedčil názoru okresného súdu, že v danom prípade nie je namieste zmeniť formu uloženého ochranného liečenia A. B., lebo aj podľa názoru nadriadeného súdu nateraz nebola preukázaná potreba zmeny formy ochranného psychiatrického liečenia z ambulantnej na ústavnú. Aj keď z vykonaného dokazovania okresným súdom má krajský súd preukázané, že u menovanej bola opakovane znaleckým dokazovaním potvrdená paranoidná porucha osobnosti (ochorenie menovanej má cyklický charakter, t.j. má obdobia prepuknutia príznakov choroby alebo ústupov príznakov tohto ochorenia) nebolo vykonaným dokazovaním preukázané, že u menovanej v čase rozhodovania súdu došlo k dekompenzácii poruchy jej osobnosti do psychotického stavu. Podľa vyjadrenia C. D. E. k dekompenzácii poruchy osobnosti do psychotického stavu nedošlo u menovanej, minimálne odkedy sa podrobuje ochrannému liečeniu v jej ambulancii (od marca 2022). Počas trvania ambulantného ochranného liečenia nebola hospitalizovaná na psychiatrickom oddelení z dôvodu zhoršenia psychického stavu. Pravidelne sa dostavuje na nariadené termíny ambulantných kontrol. Pokračuje v antidepresívnej liečbe. Rovnako je zistené, že aj keď menovaná odmieta užívať antipsychotiká, ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou plní svoj účel čiastočne, čo možno vyvodiť na základe skutočnosti, že u menovanej, aj napriek tomu, že sa nepodrobuje aj antipsychotickej liečbe, nedošlo ku psychotickej dekompenzácii jej zdravotného stavu.

Nateraz tak možno vyhodnotiť, že paranoidná porucha osobnosti, ktorá bola menovanej diagnostikovaná, nevykazuje taký stupeň intenzity, ktorý by opodstatňoval obligatórne pozbavenie osobnej slobody, čiže zmenu ochranného psychiatrického liečenia z ambulantnej formy na ústavnú. Z vykonaného dokazovania nevyvstala akútna potreba pre jej uloženie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd vyhodnotil sťažnostné argumenty prokurátora ako nespôsobilé zvrátiť stav veci a zákonu zodpovedajúci výrok uznesenia súdu prvého stupňa.

Krajský súd len pre úplnosť dodáva, že pri ambulantnej forme liečby sa osoba, ktorej je táto forma uložená, musí podrobiť určenému liečebnému režimu podľa pokynov pracovníkov zdravotníckeho zariadenia, kam pravidelne v určených termínoch dochádza, pretože v opačnom prípade, ak by sa liečená osoba odmietla podrobiť ochrannému liečeniu, ide o dôvod, pre ktorý má byť uskutočnená zmena ambulantného ochranného liečenia na ústavnú. Z vykonaného dokazovania síce má súd preukázané, že menovanej bola s poukazom na jej diagnózu odporúčaná aj antipsychotická liečba, avšak z vykonaného dokazovania nevyplývala nutnosť, „akútna potreba“ tejto liečby, súd pri takomto konštatovaní vychádza najmä zo skutočnosti, že návrh na antipsychotickú liečbu s menovanou prebehol naposledy v roku 2022, od tohto obdobia nemá súd preukázané, že zo strany ošetrojúcej lekárky C. D. bola vyvíjaná aktivita v tom smere, čo by vyvolalo akútnu potrebu liečby u menovanej aj antipsychotikami. Takisto vychádza z toho, že u menovanej aj napriek tomu, že sa nepodrobuje aj antipsychotickej liečbe, nedošlo ku psychotickej dekompenzácii jej zdravotného stavu a ani nebola z dôvodu zhoršenia jej psychického stavu hospitalizovaná. Rovnako vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že liečba menovanej antidepresívami nie je dostatočná v tom smere, že by u nej došlo k takému zhoršeniu psychického stavu, ktorý by si vyžadoval akútnu potrebu zmeny uloženého ochranného psychiatrického ambulantného liečenia. Uvedenému záveru nasvedčuje tiež zistenie, že menovaná sa počas trvania ochranného liečenia nedopustila žiadneho protiprávneho konania.

V neuvedených podrobnostiach krajský súd v celom rozsahu odkazuje na dôvody napadnutého uznesenia okresného súdu, s ktorými sa stotožnil a tieto si aj osvojil, čo pre spôsob rozhodnutia – zamietnutie opravného prostriedku umožňuje tak konštantná judikatúra Ústavného súdu SR, ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, dôvodiac, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia prvostupňového súdu a sťažnostného súdu tvoria jednotu.

Na základe týchto skutočností krajský súd rozhodol tak, že sťažnosť prokurátora podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol, pretože nie je dôvodná.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.